

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Republika Avstrija skupno ni sprejela ukrepov za prenos Direktive na zvezni ravni, ki se nanašajo na določbe v zvezi z diskriminacijo zaradi hendikepiranosti, med drugim na deželni ravni z izjemo dežel Dunaja in Spodnje Avstrije, oziroma Komisije o teh ukrepih še ni obvestila.

(¹) UL L 303, str. 16.

Tožba Komisije Evropskih skupnosti proti Italijanski republiki, vložena dne 22. marca 2005

(Zadeva C-134/05)

(2005/C 143/30)

(Jezik postopka: italijanščina)

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopa E. Traversa, član pravne službe Komisije, je dne 22. marca 2005 na Sodišču Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Italijanski republiki.

Tožeča stranka Sodišču predlaga, naj:

— ugotovi, da je Italijanska republika s tem, da:

1. pogojuje dejavnost izvensodne izterjave z dovoljenjem, ki ga izda lokalni policijski organ (Questore);
2. omejuje veljavnost dovoljenja na ozemlje pokrajine, kjer je bilo slednje izdano;
3. navezuje dejavnost izvensodne izterjave na prostore, ki so posebej navedeni v dovoljenju;
4. pogojuje opravljanje dejavnosti v pokrajini, za katero izvajalec nima dovoljenja, s podelitvijo mandata pooblaščenemu zastopniku;
5. zavezuje izvajalce, da na viden način predstavijo seznam, ki prikazuje vse storitve, ki jih lahko opravi za stranke;

6. določa, da lahko lokalni policijski organ (Questore) določi dodatne pogoje za izdajo dovoljenja;

7. omejuje svobodo izvajalcev glede določanja tarif;

8. določa dejavnost izterjave nezdružljivo z bančno in kreditno dejavnostjo, ki je predmet D.Lgs. št. 385/93;

ni izpolnila obveznosti iz členov 43 in 49 Pogodbe o ustanovitvi Evropskih skupnosti.

— Italijanski republiki naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

1. Zahteva po dovoljenju policijskega organa ni združljiva s členom 49 Pogodbe, kolikor se brez razlike uporablja za vse, ki opravljajo storitve, ki imajo sedež v drugi državi članici, brez upoštevanja izpolnjevanja obveznosti s strani teh izvajalcev, ki jih določajo nacionalni predpisi njihove matične države za varovanje istega javnega interesa.

2. Italijansko ozemlje je trenutno razdeljeno na 103 pokrajine. To pomeni, da bo moral izvajalec iz Skupnosti, ki namerava ustanoviti sedež v Italiji in razširiti svojo dejavnost na precejšen del italijanskega ozemlja, vložiti toliko prošenj za dovoljenje, kolikor je pokrajin na katere je razdeljeno območje, ki ga želi pokrivati in tako 103 zahteve, če želi ustanoviti sedež in opravljati dejavnost na celotnem italijanskem ozemlju.

3. Družba, ki želi ustanoviti sedež v Italiji in opravljati dejavnost na širšem območju, bo morala ne le pridobiti različna dovoljenja, ampak si tudi priskrbeti toliko prostorov, kolikor je pridobljenih dovoljenj in zadevnih pokrajin. Tako breme je zagotovo nesorazmerno glede na stroške, ki jih postavlja za izvajalce, in ki poleg tega niso nujni za opravljanje dejavnosti. Še več, določanje obveznosti razpolaganja s prostori pomeni zahtevati od subjekta, ki opravlja dejavnost v režimu čezmejnih storitev, da ustanovi sedež.

4. Izvajalec, ki zakonito opravlja svojo dejavnost, bi jo moral smeti opravljati na celotnem italijanskem ozemlju, ne da bi moral skleniti mandatno pogodbo s posrednikom v primeru, v katerem ta isti izvajalec želi opravljati dejavnost zunaj pokrajine za katero je pridobil dovoljenje. Dejansko je tak posrednik, ki je dejaven v sektorju istih dejavnosti, potencialen konkurent naročnika, poleg tega pa uporaba posrednika za tega naročnika pomeni dodaten čas in stroške.

5. Obveznost na viden način predstaviti seznam storitev v prostoru predpostavlja, da izvajalec nujno razpolaga s prostori za izvajanje zadevne dejavnosti. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pomeni določanje obveznosti razpolaganja s prostori v državi članici, kjer se dejavnost opravlja, zahtevati od subjekta, ki opravlja dejavnost v režimu čezmejnih storitev, da ustanovi sedež.
6. Možnost, ki je prepuščena vsakemu pokrajinskemu policijskemu organu (Questore), da dovoljenje za dejavnost izterjave pogojuje z „dodatnimi pogoji“, ki niso bolj opredeljeni, ne zadovolji pogojev preglednosti in nepristranskosti, ki jih zahteva sodna praksa Sodišča, čeprav je pristojnost Questorja omejena z zakonom in s ciljem, ki ga zasleduje.
7. Omejitve svobodnega določanja tarif vzpostavljajo oviro tako za svobodo ustanavljanja, kot tudi za svobodo opravljanja storitev. Dejansko se mora nov izvajalec, ki ima namen vstopiti na določen trg uveljaviti nasproti konkurentom in cena storitev predstavlja dejavnik, ki je najpomembnejši za pridobitev strank.
8. Nezdržljivost z bančno in kreditno dejavnostjo, ki jo določa italijanska zakonodaja, se za izvajalce, ki opravljajo bančno in kreditno dejavnost in prihajajo iz drugih držav članic rešuje s prepovedjo opravljanja dejavnosti izterjave v Italiji, v škodo bodisi svobode ustanavljanja bodisi svobode opravljanja storitev, ki sta zagotovljeni v Pogodbi.

Predlog za sprejem predhodne odločbe na podlagi sklepa College van Beroep voor het bedrijfsleven z dne 22. marca 2005 v zadevi Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie proti Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (intervenient: LTO Nederland)

(Zadeva C-138/05)

(2005/C 143/31)

(Jezik postopka: nizozemščina)

College van Beroep voor het bedrijfsleven je s sklepom z dne 22. marca 2005 v zadevi Stichting Zuid-Hollandse Milieufede-

ratie proti Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (intervenient: LTO Nederland), ki ga je sodno tajništvo prejelo dne 25. marca 2005, Sodišču Evropskih skupnosti predložil predlog za sprejem predhodne odločbe.

College van Beroep voor het bedrijfsleven predlaga Sodišču, naj odloči o naslednjih vprašanjih:

1. Ali nacionalno sodišče lahko uporablja člen 8 Direktive o fitofarmaceutskih sredstvih ⁽¹⁾ po poteku roka iz člena 23 te direktive?
2. Ali je treba člen 16 Direktive o biocidnih pripravkih ⁽²⁾ razlagati tako, da ima navedena določba enak pomen kot določba člena 8(2) direktive o fitofarmaceutskih sredstvih?
3. Ali je treba člen 8(2) Direktive o fitofarmaceutskih sredstvih treba razlagati tako, da ustanavlja obveznost mirovanja (standstill), namreč, da lahko država članica spreminja svoj obstoječi sistem ali prakso, ki jo običajno izvaja, le kolikor ta sprememba uvaja ocenitev pred izdajo dovoljenja za fitofarmaceutskega sredstva v skladu s to direktivo?
4. Če je odgovor na vprašanje pod točko 3 negativen:

Ali člen 8(2) Direktive o fitofarmaceutskih sredstvih določa omejitve sprememb nacionalne zakonodaje glede dajanja biocidnih pripravkov v promet in če da, katere?

5. Če je odgovor na vprašanje pod točko 4 negativen:

Katera merila je treba uporabiti za ocenjevanje ali obstajajo predpisi, ki resno ogrožajo doseganje cilja, ki ga določa ta direktiva?

6. Če je odgovor na vprašanje pod točko 2 negativen:

a) ali je treba člen 8(2) Direktive o fitofarmaceutskih sredstvih razlagati tako, da kadar mora država članica, kadar dovoli, da se na njenem ozemlju dajo v promet fitofarmaceutska sredstva, ki vsebujejo aktivne snovi, ki niso uvrščene v Prilogo I in ki so že bila v prometu dve leti dve leti po notifikaciji te direktive, upoštevati določbe člena 4 te iste direktive?

b) ali je treba člen 8(2) Direktive o fitofarmaceutskih sredstvih razlagati tudi tako, da država članica, kadar dovoli, da se na njenem ozemlju dajo v promet fitofarmaceutska sredstva, ki vsebujejo aktivne snovi, ki niso uvrščene v